

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 321/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Ľ. T., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o odložení podnetu č. k. IV/6 GPt 42/09-7 z 18. mája 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ľ. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2009 doručená sťažnosť, ktorá bola podaná na poštovú prepravu 6. augusta 2009, Ing. Ľ. T., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., Ž., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) o odložení podnetu č. k. IV/6 GPt 42/09-7 z 18. mája 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Dňa 23. 3. 2009 som podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok podľa 8. hlavy Trestného poriadku, konkrétne podnet na postup podľa § 363 Trestného poriadku. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky môj podnet svojím rozhodnutím č. IV/6 GPt 42/09-7 zo dňa 18. 5. 2009 ako nedôvodný odložila. Konajúci prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uviedol, že preskúmal príslušný spisový materiál a že nezistil okolnosti, ktoré by odôvodňovali považovať napadnuté rozhodnutia za nezákonné, resp. predčasne vydané...

Dňa 17. 7.2003 som podal trestné oznámenie na pracovníkov L. b. a. s., B., ktoré som doplnil 11. 8. 2003, podstatou ktorého bolo upozornenie na spáchanie trestného činu, ku ktorému malo dôjsť pri uskutočňovaní promptných, termínovaných a swapových devízových operácií na základe Rámcovej zmluvy, ktorú som s L. b. a. s. uzatvoril 9. 7. 2001...

Na základe môjho trestného oznámenia, dňa 25. 11. 2003 začalo trestné stíhanie, ktoré vyšetrovací orgán Krajské riaditeľstvo PZ v Bratislava, Úrad justičnej a kriminálnej polície, Špitálska 14, Bratislava, po piatich rokoch zastavil svojím Uznesením ČVS: KUJP-346/OVEK-2003 zo dňa 7. 11. 2008... Vyšetrovací orgán, ako som zistil z vyšetrovacieho spisu, vykonal, podľa môjho názoru, minimálne úkony vo veci a až po viacerých urgenciách skončil vyšetrovanie a usúdil, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Ako poškodený som proti uvedenému uzneseniu prostredníctvom právneho zástupcu podal sťažnosť na Krajskú prokuratúru v Bratislave. Tá svojím Uznesením zn. 2Kv 195/03-109 zo dňa 15. 12. 2008 moju sťažnosť zamietla s tým, že postup a záver vyšetrovateľa bol správny. Prokurátor sa opätovne zaoberal, pre posúdenie skutku, nepodstatnými vecami týkajúcimi sa napr. výhodnosti zmluvy a hypotetickým pohybom kurzu devíz a jeho dopadom na stav mojich obchodov. Nezaoberal sa ničím z toho, čo som vytkol v sťažnosti... Uvedené orgány svojím postupom a nakoniec generálna prokuratúra SR, voči ktorej smerujem svoju

sťažnosť, porušili moje základné právo na ochranu majetku upravené v čl. 20 ods. 1/ Ústavy Slovenskej republiky, t. j. právo vlastniť majetok... Moje právo na ochranu majetku bolo porušené tým, že právo, ktorého som sa domáhal bolo označené za moje subjektívne právo v súkromno-právnej sfére uspokojené uplatnením v občiansko-právnom konaní a to aj napriek tomu, že trestný zákon pozná skutkové podstaty trestných činov, ktoré slúžia na ochranu majetku občanov, ktorý je v ich súkromnej sfére a chráni celú spoločnosť pred tými, ktorí narušujú vlastnícke resp. majetkové práva občanov.

Ďalej bolo porušené moje právo podľa čl. 48 ods. 2/ Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Za porušenie práva aby sa moja vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov považujem to, že vyšetrovanie na základe môjho podnetu trvalo 5 rokov, počas ktorých som bol neustále nútený príslušného vyšetrovateľa upomínať, aby vykonával potrebné vyšetrovacie úkony, z ktorých rozhodujúce nevykonal, resp. vykonal nedostatočne. Opakovane som sa sťažoval na neefektívnosť a prietahy konania na Krajskej prokuratúre Bratislava - listami z 16. 3. 2005, 10. 5. 2005 a 14. 12. 2006 a taktiež na Generálnej prokuratúre SR podaniami z 10. 6. 2004, 29. 9. 2005 a 19. 10. 2005...

Zákonom ustanovenú lehotu - § 53 ods. 3/ vyššie citovaného zákona som dodržal, pretože o upovedomení o odložení môjho podnetu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. 4/6GPt 42/09-7 zo dňa 18. 5. 2009 som sa, ako osoba ktorej sa vec týka, dozvedel až dňa 28. 7. 2009, a to doručením upovedomenia prostredníctvom môjho právneho zástupcu, pretože Generálna prokuratúra Slovenskej republiky mi rovnopis svojho rozhodnutia - upovedomenia nedoručila.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

1. Základné právo Ing. L. T... podľa čl. 20 ods.1/ a čl. 48 ods. 2/ Ústavy Slovenskej republiky upovedomením o odložení podnetu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. 4/6GPt 42/09-7 zo dňa 18. 5. 2009 porušené bolo.

2. Zrušuje upovedomenie o odložení podnetu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. 4/6GPt 42/09-7 zo dňa 18. 5. 2009, vec vracia na ďalšie konanie, prikazuje vo veci konať bez zbytočných prietáhov a ukladá zdokumentovať existenciu obchodov

uvedených v trestnom oznámení u jednotlivých poskytovateľov vzhľadom na sprostredkovateľskú pozíciu banky a zdokumentovať finančný tok peňazí, nezákonne prevedených z bežných účtov Ing. L. T. a zistiť príjemcu týchto peňazí.

3. Ing. L. T. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5000,- €, ktoré je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná zaplatiť do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. L. T. priznáva trovy konania/trovy právneho zastúpenia 292,38 €, ktoré je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. A. K... do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Úrad justičnej a kriminálnej polície (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) začalo na základe podnetu sťažovateľa uznesením ČVS: KUJP-346/OVEK-2003 trestné stíhanie vo veci podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Sťažovateľ mal v tomto trestnom stíhaní postavenie poškodeného.

Krajské riaditeľstvo uznesením ČVS: KUJP-346/OVEK-2003 zo 7. novembra 2008 trestné stíhanie vo veci zastavilo (ďalej len „uznesenie o zastavení trestného stíhania“).

Sťažovateľ ako poškodený prostredníctvom právneho zástupcu podal sťažnosť proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania.

Krajská prokuratúra v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) svojím uznesením č. k. 2 Kv 195/03-109 z 15. decembra 2008 sťažnosť sťažovateľa zamietla (ďalej len „uznesenie o zamietnutí sťažnosti“).

Sťažovateľ 23. marca 2009 podal generálnej prokuratúre „*mimoriadny opravný prostriedok podľa 8. hlavy Trestného poriadku, konkrétne podnet na postup podľa § 363 Trestného poriadku*“.

Generálna prokuratúra podnet sťažovateľa upovedomením č. k. IV/6 GPt 42/09-7 z 18. mája 2009 ako nedôvodný odložila.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy upovedomením generálnej prokuratúry o odložení podnetu č. k. IV/6 GPt 42/09-7 z 18. mája 2009.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv v nesprávnosti záverov generálnej prokuratúry v upovedomení o odložení jeho podnetu, ako aj v neprímerane dlhom trvaní označeného trestného konania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do označeného základného práva sťažovateľa. Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

Sťažovateľ podal ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase,

keď už bolo označené trestné konanie vedené krajským riaditeľstvom skončené vrátane konania vedeného krajskou prokuratúrou o opravnom prostriedku sťažovateľa (sťažnosť proti uzneseniu o zastavení trestného konania), ako aj konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľa vedené generálnou prokuratúrou (podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a uznesenia krajskej prokuratúry, ktorým bolo potvrdené uznesenie o zastavení trestného konania).

Ústavný súd preto konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už k namietanému porušovaniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zo strany generálnej prokuratúry (ako ani krajského riaditeľstva a krajskej prokuratúry) nemohlo dochádzať.

Ústavný súd z uvedeného dôvodu tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, odmietol ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K sťažovateľom namietanému porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy.

V danom prípade však nebola preukázaná možnosť porušenia ústavnoprosesných princíпов vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy, a preto nie je možné uvažovať o prípadnom porušení označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ktoré je právom hmotnoprávneho charakteru.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009